

fremkaldt ved nogenformhelt ydre Anledning; det var fremkaldt ved Følelsen af det Utilfredsstillende i den tidligere Ordning, og det fremkom igjennem den Mand, der mindst af Alle maatte ventes at være indtagen imod det. System, hvis Tjener han saa længe havde været; og hvis Værer han tilsidst var bleven. Der kan saaledes ikke være Tvivl om, at den tidligere Ordning var utilfredsstillende, naar selve Talsmanden for det Bestaaende fandt sig opfordret til at gjøre det første Skridt til en ny Ordning. Hvori bestaae da de Mangler, der fandtes ved Politiet, som det dengang var, og som det endnu er organiseret? Jeg troer, at Manglen væsentlig bestaaer deri, at der savnes paa den ene Side tilstrækkelig Genhed i Politiets Ordning, og paa den anden Side en passende Begrænsning, idet Politidirecteuren endnu ligesom tidligere er overlæstet med en stor Mængde heterogene Forretninger. Han fungerer som Oversvighed, som Amtmand, og har som saadan en stor Mængde forskjellige Functioner; han er, og var navnlig tidligere en aldeles uundværlig Mand i den communale Bestyrelse, og han var, saa at sige, født Medlem af næsten alle de mangfoldige Commissioner, der bleve nedsatte til Baretagelsen af communale og andre offentlige Interesser; han er fremdeles Dommer og endelig — jeg kunde næsten sige tilsidst — Chef for det executive Politi. Det er umuligt, at en Mand, hvis Stilling er ordnet paa en saadan Maade, kan fyldestgjøre alle de mange forskjellige Krav, der stilles til ham, og Forslaget af 1857 indeholder ogsaa en Anerkjendelse fra selve Politidirecteuren deraf. Saaledes var altsaa Chefens, Styrerens, Stilling, Personalets store Mængde, Armeen, bestod af Folk, der vare overordentlig flet lønne, saa flet lønne, at de for at kunne leve ganske væsentlig vare henviste til Betleri. Det er jo desværre aldeles notorisk, at det ikke blot er Vægterne, som tælle et overordentlig stort Antal Helligdage — et større Antal, end vistnok selv den meest troende Katholik tæller — men at ogsaa Politiets Betjente have visse privilegerede Dage, paa hvilke de indfinde sig som Betlere hos de Borgere, de skulle understøtte og vaage over. Dette Betleri-System er saa uholdbart og forfæert,

at der nødvendigviis maa foregaae en Forandring deri; man kan sige, at der i de senere Aar ved enhver Reform, der er bragt tilveie paa det offentlige og communale Gebet, er gjort Forsøg paa at standse hele dette Betleri-System, dette Douceur- og Driftpengeshystem; og det er virkelig paa høie Tid, at det nu ogsaa hører op i Politiet. Mellem Armeen og dens øverste Chef var der en Mellemstaf af Embedsmænd, der ingenlunde vare lønne saaledes, som de burde være for at kunne leve og opfylde deres meget besværlige og ofte kostbare Pligter. Dette var imidlertid ikke Alt. Hovedmanglen var den, at disse Mænd paa den ene Side ikke havde nogen egentlig Myndighed, fordi de i enhver Detail vare afhængige af deres Chef, imedens de paa den anden Side dog vare enerådige hver for sig, da det var umuligt for en saa overlæstet Mand, som deres Chef, at følge dem i hele Detaillen af deres Virksomhed. Denne Tilstand maatte naturligviis fremkalde et stort Antal af Misligheder. Politiets Adfærd blev — det er vistnok ikke for stærkt at sige — efterhaanden af en saadan Charakter, at den maatte kaldes vilkaarlig, tirrende og ofte brutal, hvilket førte til, at Befolkningen, som paa sin Side igjennem Traditionen havde modtaget alt Andet end venlige Følelser for Politiet, betragtede det som sin føde Fjende, og viste sig ved alle Leiligheder saa modvillig som muligt — imod det tirrende Politi stod den drilende Befolkning. At disse Mangler ikke kunde overvindes af nogen enkelt Chefs Personlighed, fremgik allerede klart deraf, at det har været umuligt for den nuværende Chef at overvinde dem; thi jeg anerkjender med stor Glæde ved denne Leilighed, hvor Talen er om at reformere det hele System, at det ikke let vilde være muligt at finde en Mand, der saa godt som han samtidig kunde fyldestgjøre alle de forskjelligeartede Krav, som have været stillede til Politidirecteuren i Kjøbenhavn; der er især een Side af hans Virksomhed, som jeg troer, man maa hde fuld Anerkjendelse, og det er den overordentlig store Skaansomhed, den taktsulde Humanitet, hvormed han har vidst at vøgte de mange, ofte delikate og penible Forretninger, der falde i hans Lod. Men som enhver Ting har sin Skyggeside, saa-